

nimmi, isse Kristusse pole põris ja risti-  
usko ka omma määratuma sure rigi us-  
süks tõstis, hakkas ristifoggodusse luggu  
mitme asja polest pahhemaks minnema.  
Kristiust sai nüüd kül woi must. Agga  
hakkati nüüd Jummalateenistust ikka uh-  
kema wiisiga ja rohkeima illoga piddama.  
Sest siis sündis, et muist õppetajad ja fog-  
godusse üllewaatjad uhkeks ja surelisseks  
laksid ja selle peäle agga mõtlefid, kuidas  
ikka suremat ilmalikke wallitsust, au ja  
rikkust ennese kätte pärrija ja fogguda.  
Monne süggawama usko sallaja asja pär-  
rast hakkati palju waidlema, temeteist huk-  
kamoistma ja foggodussestki wäljalükkama.  
Kristusse selge sanna jure lisati ikka en-  
nam tühje ja walle õppetusi. Rahwast  
koormati mitmesugguste wäljaspididiste kom-  
bettega, ja inimeste seadmistega, ning  
kaddus nenda Kristusse selge tõekäsi silma  
eest ja süddamest, agga õppis rahwas selle  
wasto tühja kombette peäle lootma ja Jum-  
mala armo Kristusse sees wallatusseks pöör-

ma, ning ebbaust ja rummalus pärri-  
ennesele ikka enam maad. Jummalate-  
nistust peti woõras keles, mis suurem hulk  
kuuljaid ei mõistnud; jutlust tehti wägga  
arwaste, ning segi oli waene ja täis ebba-  
usko ja kassosaatmatta tühja juttu. Ma-  
rahwas ei mõistnud ramatut luggeda; ja  
wimaks keeldi keik muud rahwast piibliga-  
matut luggemast, muud kui agga õppeta-  
jad. Muud rahwas suurt ei mõistnud, kui  
Jesaja meie palwet ja monned õhkamis-  
sannad, neitsi Maarja ja ühhe teise Pühha  
pole, mis pühha paatri elmede arro järrele  
loeti. Paastumisse ja ihhordawamisega  
arwafid ommad pattud leppitawad; kui in-  
nimestel ehk lojustel üks haigus ehk wigga  
juhtus, siis tootasid ühhegi Pühhaale andi,  
ehk laksid floostridesse, ehk ühhegi teise  
pühhaks ja abbiteggiaks petud paika, ja  
wisid senna ohwrit, ehk teggid muud tühja  
immet, et abbi sada ehk omma tännomeelt  
ilmutada. Kuitude kummardamine wõttis  
ka kangeste woi must, ning palluti neid diete